

overdreven Bøgt. Har den højtærede Krigsminister kunnet tage alt det øvrige, tror jeg ikke, der er nogen Grund til at blive særlig højtidelig over Artilleristerne. Hvad jeg derimod lægger ganske overordentlig Bøgt paa, er, om det skulde være muligt, at disse Artillerister kunde blive vedtagne her i dette Ting; thi hvis det var saa, var Fæstningen jo dermed godkendt, og naar det ærede Medlem fra Frederiksborg siger, at de ikke skulde komme provisorisk, fordi det ikke er nødvendigt, fordi man mulig kan faa dem paa anden Maade, var der særlig Grund for det ærede Medlem fra Stege til at sige, at i hvert Fald for hans Bedkommende stod denne anden Vej ikke aaben. Dette har jeg ikke hørt, jeg vil kun slaa det fast, at en saadan Udtalelse er ikke kommen fra denne Side om disse Artillerister; de staa endnu her i det temmelig ubestemte.

Derefter beklager jeg, at jeg igen er nødt til at beskæftige det høje Ting med det ærede Medlem fra Åsøens (Berntsen). Han sagde meget rigtigt, at jeg forleden Dag havde skænket ham en temmelig lang Omtale. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at den var længere, end det ærede Medlems Udtalelser vare værd. Men jeg ansaa det for rigtigt og nødvendigt en Gang at statuere et Eksempel. Efter at et Medlem havde staaet og i Form af Citater ladet mig fremjætte en hel Række Udtalelser, hvoraf ikke en eneste af dem, jeg nævnte, var rigtig, saa troede jeg ikke, at jeg kunde lade ham gaa. Jeg troede ogsaa, at jeg skyldte det ærede Medlem at vise, at saadan bærer man sig ikke ad. Nu har det ogsaa vist sig, at det har frugtet; det ærede Medlem er i Dag kommet med sit pater peccavi. Han er kommet og har gjort ikke mig — og det kan jeg heller ikke vente mig af det ærede Medlem — men dog Tinget sin Undskyldning for det, han har sagt. Han er kommet og har erkendt — det skal jeg indrømme, ikke med den Synsbevidsthed, man kunde vente af det ærede Medlem, men med et vist Forsøg paa at slaa det hen som en Bagatel — at de Udtalelser, han har tillagt mig, har jeg ikke brugt. Jeg nævnte 4 af de Udtalelser, som jeg skulde have brugt om Alderdomsforsørgelsesloven. Det ærede Medlem nævnte ikke de 3, og deri ligger vel en stiltende Indrømmelse af, at der ikke er noget at sige om dem, og med Hensyn til den 4de, der gentog det ærede Medlem det, som jeg havde sagt, og erkendte altsaa, at jeg ikke har sagt, at Alderdomsforsørgelsen vil tomme Kommunekasserne, men at intet Menneſke kunde sige, hvorledes den vilde virke. Jeg vil dog i Parentes bemærke, at Sandsynlig-

heden ganske vist stod for mig saaledes, som Virkeligheden er bleven, nemlig at denne Alderdomsforsørgelse vilde falde meget kummerlig ud for de fattige, noget, som ikke er i Strid med det, at Byrden ikke desto mindre kan være meget tyngende for Kommunerne. Alle disse Udtalelser har jeg altsaa rettet, og det ærede Medlem har ikke haft noget at sige dertil. Ogsaa med Hensyn til min Stilling til Lovgivningsspørgsmaalet maatte det ærede Medlem nu, da han kom med de rigtige Citater, gaa til Erkendelse af, at jeg ikke paa nogen Maade havde sagt det, som det ærede Medlem debiterede forleden Dag, at jeg ikke interesserede mig for noget Lovgivningsspørgsmaal. Da det kom til selve Citatet, viste det sig, at jeg ingenlunde havde sagt det, og at jeg heller ikke paa nogen Maade havde sagt, at intet Lovgivningsomraade var modent til Afgørelse, men kun intet stort og afgørende Lovgivningsspørgsmaal, hvilket jeg mangfoldige Gange har udviklet saaledes, at derved forstaaer jeg f. Eks. de store Spørgsmaal, som vi havde i Slutningen af forrige Aarhundrede, den Slags Spørgsmaal, som ere tilstrækkelige til at optage og beskæftige en Nations hele offentlige Opmærksomhed. Det har jeg sagt, det var det modsatte, og det ærede Medlem havde ikke noget dertil at indvende. Naar, nu faar det jo altsaa staa hen: jeg haaber, at det ærede Medlem alligevel af denne Diskussion vil lære en noget større Forsigtighed med den Sag, det drejer sig om, og dersom det skulde lykkes, vil Hensigten med denne temmelig lange Beskæftigelse med det ærede Medlem, som jeg har været nødt til, derved være naaet. Nu kommer jeg til et Spørgsmaal af ulige mere Interesse, end disse Citater, jeg kun har opholdt mig ved for det ærede Medlems Skyld. Det er det Spørgsmaal, som det ærede Medlem dvælede særdeles udførlig ved, nemlig Spørgsmaalet om Fæstningen. Der sagde det ærede Medlem, at han ikke havde udtalt sig i lignende Retning som det ærede Medlem fra Storeheddinge, men det ærede Medlem var saa venlig samtidig at citere de Udtryk, han havde brugt. Det ærede Medlem brugte om mine Udtalelser, at Fæstningen bør fjærnes, det Udtryk, at det var et stort Ord, dette store Ord. Ja, naar man kender de Herrer's Benyttelse af Udtryk som det store Ord, saa ved man jo, at det er sagt som Spot eller nedsettende. Det ærede Medlem endte denne Udtalelse med at sige, at han gerne havde villet vide af mig, hvorledes et saadant Stykke Arbejde som det at fjærne Fæstningen skulde sættes i Gang, og et saadant Udtryk som: „dette Stykke Ar-